

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 12: Had ik maar een tijdmaschine

#jekrijgterzoveelvoor terug. Prachtig toch? Vind je het niet ontzettend gaaf? Ja ik heb dan zelf geen kinderen, maar man! Het lijkt me zo tof. Begin is dan wel wat moeilijker maar je krijgt er zo veel voor terug. Al die zoete herinneringen, mooie momenten, zo'n afhankelijk mini-mensje, schitterend! Uuh...weet je, ik ben niet de persoon om dat soort dingen tegen te zeggen. Ja man! Zo fijn zo'n klein mormel...weet je ook fijn is? Slaap. Weet je wat ook een zoete herinnering is? Een dag zonder hoofdpijn. Weet je wat ook super tof is? Geen lego in je schoenen. Weet je wat ook kapot lekker is? De hele dag dezelfde kleding dragen. Mooi man, zo'n monster. Maar die komt niet alleen. Nee, je krijgt er *extra gratis* chronisch slaapgebrek, kopzorgen, structureel hoofdpijn en een shitload aan tijd tekort bij. Maar het is nooit helemaal gratis hè, nee, je moet er wel wat voor inleveren. Niets is namelijk meer van jou. Alles wordt gedeeld. En het meest idiote is nog, je denkt nee, maar het klinkt als ja. Daahaag vrijheid, daahaag slaapkamer, daahaag ruimte, daahaag salaris, daahaag tijd, daahaag energie, daahaag ikzelf. Want ook die lever je in. Je bent direct jezelf niet meer na zo'n bevalling. Allergisch voor kinderen, maar dan is het schattig, je voelt dingen wat je nooit kende, je doet dingen die je nooit had gedacht te doen en je maakt je zorgen om alles! Alles staat in het teken van je eigen ikke 2.0. Soms, heel soms droom ik even weg, even terug naar die tijd, die gouwe ouwe tijd. Waarin ik sliep, geen koppijn had, tijd zat, geld met sloten binnen kwam en nauwelijks eruit ging, mijn ruimte had, energie teveel had en ik mijzelf was. Diep in mn dromenland word ik wel weer hardhandig de realiteit in getrokken. Wakker met een baard vol knipjes, elastiekjes en speldjes, benen volgekleurd met tattoos, tattoos op mn armen ingekleurd binnen buiten de lijntjes en mn kraag is nat. Dave, sliep je? Nee vrouw, ik speelde voor dood. Oké. Gauw weer dromen, maar het gevoel is weg. Focus...concentreer je nou op wat je wilt, je oogleden worden zwaar, beweeg mee op de ademhaling. Ik zak weer terug, heerlijk die tijdmaschine. Ik zie mijzelf staan. Vrij, maar ik lach niet. Ik ben alleen. Dit is niet wat ik wilde. Dit was niet wat ik droomde. Dit is mij, doodongelukkig. Hoe dan? Bij de geboorte krijg je een gevoel. Bij de geboorte verander je, iedereen doet dat. Ik kan dromen wat ik wil, maar wat ik ook droom, ik heb altijd monsters bij me. Of ze nou van mij zijn of van miran, maakt me geen bal uit, ik hou van allemaal even veel. Ik moet ze om me heen hebben, want dan ben ik het gelukkigst. Als ik ze om me heen heb, droom ik

fijn. En als ik een tijdmachine zou hebben, stel ik de tijd in op morgenochtend 6:00 uur. Knettervroeg, 15 jaar geleden zou ik het nooit zeggen, maar nu wel. Dan zijn ze weer wakker en droom ik en hoop ik dat ik nooit wakker word. Zij zijn mijn droom, alleen van mij.

+06:00-06-08-2017+ start.